

**ЯНУАРИ**

**#каквомамкамуправяживотаси**

## Нова година

Как, по дяволите, стигнах дотук?

Не *тук*, през януари, безкрайния месец на сивотата и мрака, който сякаш продължава вечно, изпълнен с депресиращи тъжни понеделници, неуспешни опити за вземане на решения и Инстаграм, препълнен с известни личности, които тръбят: „Нова година! Нови вълнуващи проекти!“, което не ме кара да се чувствам #вдъхновена, нито ме подтиква да си пусна клиповете им с упражнения или да посегна към книгата им със самодоволни поучения (съжалявам, имах предвид „позитивни послания“). Не, ефектът е обратен – сривам се на дивана с голяма опаковка царевични пръчици с кашкавал, чувствайки се #объркана.

Имам предвид *тук* и сега, няколко дни преди рождения ми ден. Навършвам четиресет и *няколко* години и нищо не е точно така, както си го представях. Искам да кажа, как се случи това? Сякаш както си карах по пътя, съм пропуснала да забия някъде. Дестинацията ни беше „Четиресет и нещо“ и с приятелите ми потеглихме натам, с младостта в едната ръка и мечтите в другата, развълнувани и кипящи от потенциал и възможности. Както когато слизаш от самолета по време на почивка и тръгваш по хоризонталните ескалатори, които те повеждат заедно с всички останали, за да стигнеш до мястото

за получаване на багажа си, нетърпелив да видиш какво те очаква от другата страна на плъзгащите се врати.

Само че това не са Бахамските острови и тропическите палми, а дестинация „Четиресет и няколко“, която включва любящ съпруг, очарователни деца и красив дом. Бам! Успешна кариера, гвукрили кухненски врати и елегантни грехи. Бам! Чувстваш се щастлива и доволна, защото животът ти е успешен, всичко е подредено и ти си точно там, където винаги си си представяла, че ще бъдеш, с профил в Инстаграм, пълен с хаштагове от типа #азсъмблагословена и #изживяваммечтатаанаживотаси.

А не, повтарям, не с хаштагове #къдесбърках и #каквомамкамуправясживотаси?

Както си сега с кръстосани крака на леглото и оглеждам стаята, забелязвам кашоните в ъгъла и два големи неотворени куфара. Все още не съм приключила с разопаковането. Взирам се в тях, опитвам се да открия поне капчица ентузиазъм в себе си, след което се отпускам назад на възглавниците. Това може да почака.

Погледът ми пада върху новия ми бележник на нощното шкафче. Купих си го днес. Според статията, която чета в момента, тайната на щастието е в писането на ежедневен списък с благодарности.

*Като записвате всички неща, за които сте благодарни, ще се чувствате по-позитивно настроени, ще спрете негативните мисловни модели и ще промените живота си.*

Посягам към бележника, вземам химикалка и отварям на първата страница. Взирам се в празния лист, но съзнанието ми също е празно.

*Ако се нуждаете от вдъхновение, ето няколко неща, които ще ви помогнат:*

*Аз дишам.*

Тия майтапята ли се с мен? Да благодаря, че дишам? Ако тази точка не ми е в списъка, това не означава, че съм неблагодарна, а просто, че съм мъртва.

Не, не се чувствам възхновена.

*Не се притеснявайте, ако не знаете какво да напишете. Започнете с едно нещо и се стремете да достигнете до пет на ден.*

Добре, добре. Просто ще напиша първото, което ми хрумне.

### *1. Моите въздушни мили*

Е, може би това не е *точно* онова духовно нещо, което авторът на статията е имал предвид, но повярвайте ми, чувствах се адски благодарна, направо благословена, че притежавам всички тези безплатни въздушни мили, когато летях обратно към Лондон миналата седмица.

Десет години живях в Америка, пет от тях в Калифорния, с американския си годеник. Обичах Калифорния. Безкрайната слънчева светлина. Носенето на джапанки през януари. Нашето малко кафене книжарница, в което вложихме всичките си спестявания. О, вкусните брънчове, които организирахме там. О, стените, отрупани с книги... Бях щастлива, влюбена и сгодена. Бъдещето се простираше пред мен и чаках да ми бъде поднесено като прекрасно увит подарък, завързан с изящна панделка. Всичко щеше да се развие така, както винаги се бях надявала.

Но след това бизнесът ни се провали, а заедно с него и връзката ни и – *пуф!* – каретата ми се превърна в тиква. Нямах да се омъжа за Чаровния принц и да живеем щастливо до края на дните си със сладките ни деца и очарователно куче, благородно спасено от нас от приют. Вместо



това се наложи да опаковам жалките остатъци от живота си, да използвам всичките си натрупани въздушни мили за билета и да подсмърчам отчаяно през целия път над Атлантическия океан. По дяволите, щом бях разорена и с разбито сърце, то поне щях да си страдам в първа класа в самолета, на широка седалка, със специално плато с подобрени сирена и безплатни напитки, много благодаря.

С моя подгизнал от джин и сирене мозък си представях как се връщам в Лондон, как си наемам собствен апартамент, напълвам го с ароматни свещи и подреждам отново живота си. Имиграционната ми виза изтичаше и се нуждаех от ново начало, което да не ми напомня постоянно за това, което вече нямах. Баща ми щедро ми предложи заем, за да ми помогне да си стъпя на краката. С американската ми мечта бе свършено: време бе да се върна у дома.

Но откакто бях заминала, нещата се бяха променили и бързо установих, че наемите са двойно – не, четворно по-високи. Моето племе от самотни приятелки, със свободните им стаи за гости и евтините бутилки вино, които пиехме до ранни зори, докато си казвахме една на друга, че „Той е пълен гадняр, по-добре си без него, да не ти пука“, бе изчезнало. Вече нямаше с кого да си повтаряме: *Без паника! Имаме още много време!* И всичко това, докато изброяваме дългия списък от знаменитости, много по-възрастни от нас, които бяха успели да срещнат мъжа, да родят бебе и да се озоват в списание *OK!*, където да разкажат за чудотворното си раждане „преди да е станало твърде късно“<sup>1</sup>.

Сега всичките ми приятелки са омъжени и стаите им

---

<sup>1</sup> Познато още като ПСТК. Преди магическото число бе 39 години. После се покачи на 42. Сега е която и да е възраст, на която все още можеш да се показваш пред хората при подходящо осветление. – Бел. авт.

за гости са пълни с бебета, двуетажни легла и стикери с детски песнички, а преди лягането в девет и половина се пие не вино, а билков чай.

Което означаваше, че имам два избора: да нощувам на нечий диван за няколко дни с чай от лайка или да се върна при родителите си.

Не ме разбирайте погрешно. Обичам родителите си. Но това никога не е било част от плана. В нито един момент от двайсетте и трийсетте ми години визията ми за бъдещето не включваше да бъда сама на четиресет и няколко и да спя в старата си спалня. Въпреки че майка ми бе сменила единичното ми легло с двойно и бе обзавела стаята с лампи „Лора Ашли“<sup>2</sup>.

В моите представи старата ми спалня имаше друго предназначение: за посещения заедно с Американския ми годеник, който скоро щеше да стане Красивия съпруг; за съпреживяване на коледните празници от детството с нашето растящо розовобузесто потомство; за уикендите, в които Родителите се грижат за любимите си внуци, а ние се усамотяваме в някой от онези луксозни, прескъпи бутикови хотели с лампите с ретро крушки над бара (сещате се, крушките с жичка), с меню с органични храни – месо от животни, хранени с какви ли не треви и билки, и с масажи, които никога не са достатъчно енергични.

## *2. Spareroomforrent.com*

Всъщност най-добрата ми приятелка Фиона ми разказа

---

<sup>2</sup> Популярна британска марка за обзавеждане на дома, висок клас. – Бел. прев.

за този сайт за наемане на стая в апартаменти, които споделяш с други хора, а на нея ѝ бе казала бабачката на децата ѝ.

- Трябва да го направиш, Нел! Звучи много забавно! - усмихна ми се тя лъчезарно в новоремонтираната си кухня с отворен план, където се бях свлякла върху плота ѝ от карарски мрамор, депресирана и отпаднала, и надигах някакъв слаб билков чай с ужасен вкус. Бях приела любезното ѝ предложение да ме прилоти за няколко дни след завръщането ми в Лондон.

Фиона винаги е смятала, че животът ми е забавен. И погледнато от сигурния балон на щастливия ѝ семеен живот, навярно наистина изглежда така. Също както скачането с бърджии, животът в малка къща от двайсет квадратни метра или боядисването на косата в лилаво винаги изглеждат забавни, когато не ги правиш ти.

И пак да кажа, не ме разбирайте погрешно. Някои от тези неща в миналото бяха много забавни. Но не и това, което ми се случва в момента.

- Да, и така би могло да се каже - измънках, усмихвайки се на Изи, моята петгодишна кръщелница, докато тя си хапваше органична каша. Лично аз бих използвала други изразни средства, но леля Нел не бива да казва лоши думички пред децата.

- Кръщелницата ти смята, че звучи забавно, нали, скъпа? - ентузиазирано изчурулика Фиона към гъщеря си, взе си купичка и я напълни с няколко пресни боровинки, семена от чиа и малко манов мед.

Обичам я - приятелки сме още от университета, - но Фиона живее в съвсем различна вселена от моята. Щастливо омъжена за Дейвид, успешен адвокат, тя води спокоен живот на съпруга от средната класа в Югозападен Лондон



с двете им прекрасни деца, учещи в частни училища, в елгантен, дизайнерски дом, а русата ѝ коса е в резултат на професионално боядисване от отличен колорист, подредена в перфектна прическа, направена със сешоар.

Преди да има деца, работеше като куратор в музей и пътуваше по целия свят, но когато се роди големият ѝ син Лукас, напусна и сега дните ѝ са изпълнени с безбройни училищни събития, преустройство на къщата, резервации за приятни семейни почивки в петзвездни курорти и занимания с пилатес.

Междувременно на планетата Какво По Дяволите Ще Правя С Живота Си:

- Така можеш да срещнеш интересни хора.

Беше толкова мила и позитивна, че сърце не ми даваше да ѝ кажа, че мисълта да срещна интересни хора, докато се мотая по пижама, ме кара да настръхвам от ужас. Не исках да деля хладилник с непознати. Или, не дай боже, банята. Когато бяхме млади, това наистина бе забавно. Но не и сега.

Сега беше депресиращо, смразяващо душата и направо плашещо. Можеше да бъде убита в леглото си от някой странен съквартирант и да се окаже нарязана на малки парченца и поръсена върху саксията със зрабеца.

**ЖЕНА НА ЧЕТИРЕСЕТ И НЯКОЛКО ГОДИНИ  
Е УБИТА ОТ СЪКВАРТИРАНТИТЕ СИ  
ПО УЖАСЯВАЩ НАЧИН В СПОДЕЛЕН  
АПАРТАМЕНТ**

**Тя имаше такъв потенциал, казват шокираните родители, които се надявали на поне едно внуче.**

Изразих опасенията си, но Фиона ги отхвърли енергично. Бабачката ѝ каза, че сайтът е страхотен и благодарен-



ние на него е срещнала много нови приятели. Не изтъкнах очевидния факт: че бабачката ѝ е двайсетинагодишна мадама от Бразилия, така че е съвсем разбираемо преживяванията в такива жилища под наем да са били страхотни за нея. На тази възраст всичко е страхотно. Особено ако изглеждаш като бабачката на Фиона.

- Хайде, ще ти помогна да си намериш нещо - заяви тя, извади айпада си и затвори началната страница за разпродажби на „Джон Лоус“<sup>3</sup>.

След няколко секунди вече въодушевено преглеждаше снимките на апартаментите, сякаш пазаруваше онлайн. Кое то технически беше така. Само че не купуваше хубава настолна лампа или кашмирено наметало, а дом за бедната си отчаяна приятелка.

- Ооо, виж! Намерих го! Това място е идеално!

### *3. Артър*

Свободната стая се намираше в мезонет в едурдиански стил в Ричмънд - зелено, спокойно предградие на Лондон, известно със своята чаровна провинциална атмосфера, заселено предимно със семейства. Надявах се на нещо по-близо до града и не чак толкова тип „женени с деца“, но това бе налично и можех да си позволя цената. А и когато отидох да я видя, стаята се оказа дори по-голяма, отколкото изглеждаше на снимките, и имаше малък балкон.

Както и една уловка.

- И така, това е общата баня.

---

<sup>3</sup> Популярна британска верига универсални магазини за луксозни стоки. - Бел. прев.

След като приключи с показването на спалнята, Едуард, собственикът на апартамента и мой бъдещ наемодател, се спря до вратата на банята.

- *Обща?*

- Не се притеснявай, аз свалям седалката - едно от правилата на дома - пошегува се той, отвори вратата и гръпна въженцето на лампата.

Поне си мислех, че се шегува. Докато не видях четката му за зъби в чашата до мивката и сърцето ми не се сви.

- Добре, чудесно.

Опитах се да не мисля за моята прилежаща към спалнята баня в Калифорния. Това ще е забавно, напомних си аз. Щеше да е като в „Приятели“. Само че бяхме на по четиресет години и аз не приличах на Дженифър Анистън. Усмихнах се насила. Мога да се справя.

- Е, имаш ли някакви въпроси?

Едуард изглеждаше по-възрастен от мен, с тъмна, вълниста, посивяла на слепоочията коса, и очила с квадратни рамки, но имах съмнение, че е на моите години. Постоянно ми се случва. Изключително странно е. Чета статии за хора на средна възраст и си представям, че се отнасят за родителите ми, а после изведнъж осъзнавам - чакай, ама те са на моите години! Как е възможно? Аз не изглеждам по този начин.

Поне не мисля, че е така.

*Дали?*

- Хм... има ли други правила? - пошегувах се плахо, докато го следвах обратно към кухнята.

- Да, разпечатах ги, за да се запознаеш с тях.

Бръкна в едно чекмедже, извади папка със спирала и ми я подаде.

- О. - Имаше около двайсет страници с много подчертани пасажи. - Боже, това са много правила.

- Според мен е по-добре да сме наясно с всичко, нали? Тогава няма поводи за неразбирателство.

Прегледах набързо някои от страниците. Бяха само обичайните неща за силна музика, за спазване на реда, за взаимно уважение и заключване на вратите.

- Има и раздел, посветен на опазването на околната среда и песненето на енергия.

- О, да, разбира се.

За тази част бяхме съгласни. През последните пет години живях в Калифорния. Карах приус. Купувах биопродукти (когато можех да си го позволя). Имах хубав избор от бамбукови торбички за многократна употреба за плодовете и зеленчуците си.

- Аз съм привърженик на опазването на околната среда - казах.

- Трябва да гасиш осветлението, когато излизаш от стаята, да си вземаш душ вместо вана...

- Без вана? - Сърцето ми се сви.

- При петминутен душ се използва около една трета от водата за вана, така че той е много по-екологичен.

- Да, разбира се.

Кимнах. Беше прав, естествено, но вече не бяхме в Калифорния, където има суша. Бяхме в Англия, където никога не спира да вали. Миналата година къщата на родителите ми се наводни два пъти.

- И бих предпочел да не докосваш термостата за централното отопление.

Инстинктивно придърпах палтото си по-плътено около себе си. Вътре в къщата беше студено. Пипнах един радиатор. Леден като камък.

- Дори през януари?

Какво, по дяволите...



Кой не включва отоплението през януари?

- Настроен е на 12,5 градуса, така е най-ефективно.

И в този момент си помислих: *Зарежи това!* Откакто се разделих с мистър Американския годеник, тази реплика се превърна в моя нов подход в живота. По-добре е от *Защо не си го нач... ш, скапаняк*. Изисква по-малко усилия.

- Е, много благодаря. Трябва да огледам още няколко стаи...

Стига толкова. Добре, нека така да е - животът ми беше объркан. Нищо не вървеше. Времето изтичаше, а на мен просто не ми се получаваше. Все още бях извън картинката, в очакване на своето щастливо бъдеще, каквото и да бе то. Не бях съпруга или майка. Нито пък имах някаква свръхуспешна *кариера*, което според един вестник, Чиемо Име Отказвам Да Спомена, е причината всички жени на *определена възраст* да изпадат в това положение. Защото са карьеристки. Бях безработна редакторка на книги, която вложи всичките си спестявания в бизнес, който фалира, а заедно с него фалира и връзката ѝ. (И докато сме на темата - някой може ли да ми каже защо не съществува такова нещо като мъж карьерист?)

Не цедя домашни сокове, не пека курабийки и не приготвям здравословни питателни ястия в прекрасната си кухня, най-вероятно защото в момента нямам кухня или собствен дом, а и честно казано, принципно съм бездарна в готвенето. Нямам никаква представа какво се случва с Брекзит и не ми пука. Не практикувам медитация. Нито пък йога. По дяволите, не мога дори да докосна пръстите на краката си. И нямам акаунти в социалните мрежи, пълни с хиляди харесани снимки, които да документират идеалния ми живот.

- Беше ми приятно да се запознаем. - Тръгнах към вратата.

- Всъщност, само още нещо...

Подготвих се психически за следващия удар.

- Не съм тук през уикендите.

- Моля?

Тогава Едуард ми каза, че е женен и има момчета близнаци. Женен? Сигурно забеляза, че погледът ми се насочи към голия му пръст, тъй като смотолеви, че е оставил халката си на мивката в банята вкъщи. Под „вкъщи“ имаше предвид дома в провинцията, където се бяха преместили „заради училищата“. През седмицата оставал в Лондон, за да спести от пътуването.

- Заминавам в петък сутринта и се връщам чак в понеделник вечерта, така че ще разполагаш с апартамента изцяло.

Чакай - бързо направих сметка. Значи трябваше да споделям с него само три дни? Цели четири дни щях да съм напълно сама?

- С изключение на Артър.

- Артър?

При произнасянето на името му в кухнята нахлу огромно космато животно, което едва не ме събори с рунтавата си, вееща се бясно опашка.

- Артър, седни. Седни!

Артър не му обърна никакво внимание и продължи да скача развълнувано и да сипе лиги върху мен, докато стопанинът му се опитваше да го накара да седне.

- Жена ми Софи има алергии, затова Артър остана тук с мен - изпуфтя той. - Но през уикендите ще е с теб... което е и причината за корекцията на наема.

Погледнах Едуард. Очилата му бяха изкривени, а блузата му бе покрита с фин бял пух, който се разнасяше из стаята, превръщайки кухнята в гигантско стъклено кълбо с

въртящи се кучешки косми вместо сняг, докато ръкавът му бързо изчезваше в челюстите на Артър.

- Добре, чудесно. Кога мога да се нанеса?

#### *4. Все още не съм умряла от хипотермия*

Малките житейски радости - хазяинът ми отиде да кара ски. Пристигна от Кент, за да ме посрещне през уикенда и да ми връчи ключовете и Артър, след което бързешком потегли пеша към „Хийтроу“, за да отпразнува Нова година във Вербие<sup>4</sup> със семейството си.

Веднага след като си тръгна, увеличих термостата на двайсет и четири градуса. Така че в момента е прекрасно и топло и аз лежа на леглото си само по бельо. Почти мога да се престоря, че съм обратно в Калифорния.

Като по команда очите ми се насълзяват. Не, не искам да мисля за това. Не съм плакала от няколко дни и не желая да започвам сега.

Подсмърчам силно и поглеждам към Артър, който спи на килимчето до прозореца, после се връщам към бележника си. Трябва да напиша още едно нещо в списъка с благодарности, за да стигна до петте за деня, но съм изтощена. Мъчи ме и умората от часовата разлика. Нищо не ми идва на ум. Връщам бележника на нощното шкафче. Ето защо го наричат ежедневна практика. Сигурна съм, че утре ще се чувствам много по-позитивна и вдъхновена.

Да, тази година ще променя изцяло живота си.

Нова година, ново начало и всичко останало. Всъщност

---

<sup>4</sup> Вербие - село, разположено в Югозападна Швейцария в кантон Вале. Ваканционен курорт и ски зона в швейцарските Алпи. - Бел. преб.



гогодина по това време списъкът ми с благодарности ще изглежда по следния начин:

*Благодарна съм за:*

- 1. Моя любящ съпруг, който всеки ден ми показва колко много ме обича със свежи цветя и зашеметяващ секс.*
- 2. Гушкането с нашето малко чудо, живото доказателство за гордите си баба и дядо, че майка му не е просто една неудачница на четиресет и няколко, пропуснала завинаги своя шанс.*
- 3. Успешната, бързо развиваща се кариера, носеща ми удовлетворение и шестцифрена заплата, която харча за прекрасни дрехи като онези от списанията, и вече не се налага да прекарвам часове в опити да намеря по-евтини варианти в Ибей.*
- 4. Дома ми, достоен за Пинтерест, в който организирам много прекрасни вечери за всичките си приятели, които са изумени от таланта ми за интериорен дизайн и от вкусните и питателни ястия, които лично приготвям, и ме наричат иронично, но с любов „богинята на домакините“.*
- 5. Чувството за сила и спокойствие, породено от йогата, с която се занимавам редовно, облечена в спортния си екип „Лулулемън“, и от увереността ми, че най-накрая съм там, където искам да бъда, и няма да умра сама, увила краката си с вестници.*